

og for det Andet, at der skal være en anden Stormagt, der ikke blot skal stænke os sine velvillige Sympathier, men tillige skulde være beredt til med meget kort Bærsel at kaste sig ind i Kampen paa den alvorligste Maade, saaledes nemlig, at han møder med Vandgangstropper, som ere istand til at drive vor Fjende tilbage. Hvis nemlig dette Sidste ikke finder Sted, saa er jo Forsvaret for-gjæves, saa er jo Sagen alligevel afgjort. Nu er jeg overbevist om, at en Stormagt, som man mu-ligen kunde tro under visse givne Forhold kunde nære en Plan som den nævnte — jeg tror ikke paa Muligheden deraf, jeg er overbevist om, at det er den største Illusion, at det i nogen over-skuelig Fremtid skulde kunne tænkes, at nogen Stormagt kunde ville falde paa at undertue, at udslutte hele Danmark af Staternes Række; jeg tror, som sagt, ikke derpaa, men lad os engang an-tage det, og saa vil jeg dertil sige, at en Stor-magt vilde ikke gjøre dette Forsøg, naar den ikke var sikker paa Tilslutning af de andre; den vilde ikke vove et Armeekops herovre paa Sjælland, naar en anden Stormagt, der var vor Ven, kunde blot ved at sende sin overmægtige Flaade — det maatte den altid være, thi ellers nytiede Vensfabet ikke Noget — affjære Forbindelsen mellem dette Armeekorps og Fjenden. Altsaa, noget Saadant vil aldeles ikke ste; den Plan er efter min Me-ning aldeles ufandsynlig. Men der er andre Planer, der vel ogsaa i sig selv ere ufandsynlige — det indrømmer jeg — men som for mig dog ere langt mindre ufandsynlige, og lad os ikke ganste vende Blikket bort fra dem. Jeg tror som sagt ikke, man har Grund til at overgive sig til saa trostesløse Forestillinger, jeg gjentager, at det er min oprigtige Overbevisning, at der i en over-skuelig Fremtid slet ikke foreligger nogen Grund til at tro, at nogen Stormagt skulde ville hverken det One eller Andet, og hvis man siger, om der ikke haves mange Exempler paa, at Tilstanden i Europa er saa retløs, at ingen Stat nogensinde kan være sikker paa sin Bestaan, saa vil jeg der-til svare: Nei, det er en Misforstaaelse; thi man husker ikke paa, at en væsentlig Omstændighed ved de Stater, der ere blevne tilintetgjorte, har været den, at de først have været tilintetgjorte i deres Indre. Naar man taler om, at f. Ex. Hannover er udslettet af Staternes Række, saa husker man ikke, at der er fremragende Hannoveranere, som længe have været begejtrede for Tysklands Enhed, og saa husker man ikke, at for Mange er det slet ikke nogen Udslettelse af Staternes Række, at den betragtes som en Provinds af det store enige

Tyskland. Dette at ville tage en Stat, som i Nationalitet, i alle Eiendommeligheder staaer fjernt fra Broderen, er et Spørgsmaal, som mig bekendt ikke kan siges at være blevet løst i den Retning, som Mange nu anse for at være saa faretruende; jeg antager, at der har været indre Splid og delvis Paafal-delse af Udlandets Indblanding tilstede, hvor man har set en saadan Fremfærd blive brugt. Men lige-meget! Hvis vi ville se hen til en saa trostesløs Fremtid, saa vil jeg sige, at der er Noget, der forekommer mig at ligge langt nærmere, end at en Stormagt skulde ville have det hele Danmark, Sjælland inklusive; thi den Rest af Danmark, der nu er tilbage, er af Naturen delt ved en Vand-vei, som nu er Hovedvandveien mellem Østersøen og Verdenshavet, nemlig ved Storebælt, og der er vistnok Meget, der for mange Stormagters Ved-kommende vilde tale imod, at een Stormagt gjorde sig til Herre af begge Sider af Storebælt; men der er meget Mindre, der vilde tale imod, at een Stormagt blev Herre over den ene Side af Bæltet, og at den anden Side overdroges til en an-den Stormagt — eller vi bleve bestaaende; saa kunde vi jo blive Skandinaver! Hvis noget Sligt skulde komme, hvad er der da ydet ved den hele Forsvarsplan? Ikke en Løddel; hele Riget ligger aabent til Storebælt; naturligvis maa man ikke urgere Ordene; der vil være nogle saa Troppe-afdelinger tilstede, men forøvrigt veed man jo, at det Første, der vil ste, naar Fjendtligheder ud-bryde, og hvis denne Plan gaar igjennem, er, at man med de største Offre vil koncentrere Hæren og Forsvarsmidlene paa Sjælland, og overlade Sylland og Fyen til at blive oversvømmede af Fjenden. Dette er, tror jeg, en meget betænkelig Side af Planen, og hvis man derimod vil ind-vende: ja, hvad skal man gjøre, thi man maa dog indrømme, at Sjælland maa have sit Forsvar under slige Forhold, og hvis man vilde dele Hæren og lade en Del af den forsøge at forsvare Sylland og Fyen og en anden Del af den forsvare Sjæl-land, saa vilde den blive aldeles utilstrækkelig, den vilde jo slet ikke kunne udfolde noget kraftigt For-svar af denne aabne Landgrænse, den vilde jo sieblikkelig blive drevet tilbage o. s. v. — saa maa jeg sige, at jeg tror, man skal vogte sig for denne Art Argumentationer. Den forekommer mig en hel Del at ligne den tilsvarende, som man med Rette har følt en saa stor Indignation ved at høre, nemlig den, der gaar ud paa, at, naar Danmark dog er saa saagt, at det til Syvende og sidst ikke kan værges sig mod nogen Stormagt, som alvorlig vil gjøre det til sin Opgave at tue